

[Bomholt.]

til Oplæsning er indskrænket, idet det ikke er tilladt en Oplæser at oplæse i privat Erhvervsøjemed. Den tilsvarende Ændring er i *h.* gennemført for Komponisternes Vedkommende. Der er her sket en betydelig Udvidelse af Komponisternes Rettigheder. Man forstaaer meget vel, at der tidligere er blevet fremsat en lang Række Protester fra Udlandet mod den hidtidige Affattelse af Paragraffen, idet Komponister faktisk var ubeskyttede, da deres Sange kunde bruges og udnyttes allerede to Aar efter Offentliggørelsen.

Med Hensyn til § 15 har den højtærede Minister allerede gjort Rede for dens Indhold, men der er dér et enkelt Punkt at bemærke udover det allerede meddelte. Den sidste Sætning i det i Landstinget fremsatte Forslag er udgaaet. Det hed deri:

„Aktuelle Pressetelegrammer og Presseillustrationer er i de første 24 Timer efter deres Offentliggørelse beskyttede mod enhver offentlig Gengivelse“.

Det var Journalistorganisationerne, der havde ønsket en Beskyttelse for deres Stof, Artikler og Fotografier, der ofte kan være fremskaffet med store Vanskeligheder og store Bekostninger. Landstinget har strøget den paagældende Sætning ud fra forskellige Motiveringer. Hvis man ser efter i Landstingets Betænkning, Bilag 3, vil man se, at Formanden for Danske Journalisters Fællesrepræsentation Karl I. Eskelund dér skriver:

„Det er min ubetingede Opfattelse, at der ikke ved denne Beskyttelse sker noget Indgreb i den Ubeskyttethed for selve Nyhedsindholdet, som jeg før nævnte, og som efter min Opfattelse er Forudsætningen for selve Tanken om en Beskyttelse for Forfatter- og Kunstnerret“.

Men det vil vist nok være uhyre vanskeligt her at skelne mellem det reale, det egentlige Nyhedsindhold, og det formelle, den Form, hvori Nyhedsstoffet fremtræder. Der har været mange Diskussioner indenfor den litterære Kritiks Verden om et Kunstværks Form og Indhold. Man er endnu aldrig naaet til endelig Klarhed over, hvor Formen hører op og Indholdet begynder og omvendt. Form og Indhold hører i mærkværdig intim Forstand sammen, og der vil uden Tvivl her opstaa praktiske Vanskeligheder, hvis der skal føres Retssag eller lignende i Henhold til en saadan Affattelse.

De efterfølgende Ændringer er af en saadan Art, at de sikkert kan tiltrædes af alle, idet de ikke griber dybt ind i selve Retsforholdet.

Der har været nogle andre Spørgsmaal til Debat i det Udvalg, paa hvis Betænkning Lovforslaget hviler. Man har saaledes debatteret Spørgsmaalet om Forfatternes Ret til Biblioteksafgift. Men dette Spørgsmaal maa vel nok siges at være afgjort i den offentlige Debat, man hører aldrig det Problem nævnt. Peter Freuchen-Dommen spillede i sin Tid en vis Rolle, men denne Dom har tabt sin Betydning, efter at Forlaget Hasselbalch har opgivet sin Aktion overfor Bibliotekerne, og Forfatterne har selv i Henhold til Bilag V til Betænkningen fraskrevet sig Ønsket om, at Spørgsmaalet behandles i Forbindelse med dette Lovforslag. Følgelig maa man kunne sige, at dette Spørgsmaal ikke nærmere kan optages i Lovforslaget.

Der er saa Spørgsmaalet om Efterbetalingsret. Det er heller ikke medtaget. Et Eksempel: En Kunstner sælger et Maleri for 25 Kr., og i Kraft af hans senere kunstneriske Indsats stiger det til en Værdi af 2 500 Kr., maaske 25 000 Kr. Saa kunde det i og for sig være naturligt, at han fik en Omsætningsafgift paa de stigende Priser, en Slags Værdistigningsafgift, som formentlig Retsstatspartiet vilde kunne tilslutte sig. Det hedder i Betænkningen, at der har været Uenighed her indenfor Forfatternes Kreds, hvorfor der ikke er blevet stillet noget Forslag.

Et tredie Spørgsmaal forekommer mig derimod at have virkelig Interesse. Det er Spørgsmaalet om Retten til Kunstværket, naar 50 Aar er gaaet efter Forfatterens Død. Er der gaaet 50 Aar efter hans Død, overgaar hans Værker til almindelig Udnyttelse, det vil sige til Forlæggerens Udnyttelse. Man har drøftet det Spørgsmaal, om det ikke var fornuftigt, at Værkerne efter de 50 Aars Forløb overgik, ikke til Forlæggerens frie Udnyttelse, men til Samfundets, og at der blev svaret en vis mindre Afgift af Værkerne.

Herved kunde der opstaa en Fond til Udbetaling af Forfatterunderstøttelser. Jeg tror ikke, at Bøgerne vilde stige nævneværdig i Pris, selv om der blev lagt en — ganske ringe — Afgift pr. Bog efter et nærmere fastlagt System. Paa den Maade vilde man vist faa en bedre Ordning end den nuværende med Understøttelser paa Finansloven. Man vilde faa Understøttelserne henlagt under et mere sagkyndigt Forum. De Penge, der gaar til Forfatterne, vilde komme fra litterært interesserede Kredse, og der vilde blive en mere organisk Forbindelse i hele det økonomiske Spørgsmaal. Selv om den højtærede Undervisnings-